

V

„Între noi nu e nici o distanță”

(Părintele Porfirie)

*...pune lacrimile mele
înaintea Ta...*

(Psalmul 55, 8).

*Trebuie să-l vedem pe cel ce este sfânt,
pașnic, blînd, întristat, pe cel mîhnit
ce se tînguie.*

(Sfîntul Ioan Gură de Aur,
Omilia la Efeseni, 17, 2, P.G.B. 21).

S-a spus că astăzi, când ființe sfinte, contemporane nouă, precum părinții noștri duhovnicești Porfirie, Paisie, Iacob, Sofronie și Epifanie au adormit în Domnul, părăsind această viață, sîntem mai săraci.

Cred că dimpotrivă, sîntem mai bogați și mai fericiți, fiindcă acești sfinți, eliberați de limitele trupești și de dependența biologică, continuă a se afla printre noi, însoțindu-ne pașii în viață. Însă, așa cum e și firesc, noi sîntem aceia care nu le putem simți și nu le putem trăi prezența duhovnicească, tocmai din pricina neputinței simțurilor și a percepțiilor noastre.

Odată cînd m-am dus la Părintele Porfirie i-am spus: „Părinte, să vă gîndiți mereu la noi și să vă rugați pentru noi, căci avem mare nevoie. Îndeosebi să vă gîndiți la noi în ceasurile nopții, cînd se stinge zgomotul vieții și cînd încercăm să comunicăm cu noi înșine și cu Dumnezeu”. Auzind acestea, părintele mi-a răspuns: „Între noi nu e nici o distanță. Cînd voi pleca din această viață va fi mai bine, fiindcă voi fi mereu alături de voi cînd mă veți chema”. Într-adevăr, în fiecă clipă simt lîngă mine prezența cuviosului părinte. Simt cum Părintele Por-

firie se află lângă mine. El continuă a fi viu, ușurându-ne omeneștile greutăți de zi cu zi. Ne vorbește prin cuvintele și faptele semenilor noștri, în toate clipele de bucurie ca și în ceasurile grele. Ne vorbește prin tăcerea sa.

„Între noi nu e nici o distanță”! Acesta este cuvântul mîngîietor pe care ni-l spun cetele sfinților contemporani nouă, celor „osteniți și împovărați”, oamenilor singuri, oamenilor ce suferă și plîng, care nu au a le dăru decît lacrimile.

Sfinții trăiesc! Ei sînt lângă noi, sînt prietenii noștri ce ne întind mîna. Vom ști oare să le răspundem?

Într-o seară, în aprilie 1996, după ce am vorbit la postul de radio al Bisericii din Pireu despre viața și lucrarea Părintelui Porfirie, am primit un telefon. Era o tînără din Nea Smirni, care de ani buni se află imobilizată într-un scaun cu roțile, fiind bolnavă de scleroză în plăci. Se numea Soula și ținea foarte mult la Părintele Porfirie. Ascultase emisiunea și fusese foarte mișcată de faptul că spusese: «Sfinții trăiesc! Sînt printre noi, fiindu-ne mereu aproape». Din seara aceea Soula ține mereu lângă pat un scaun gol pentru sfinții de care vorbeam și o ceartă pe mama sa ori de cîte ori își pune acolo hainele.

Soula așteaptă spunînd: „Cu siguranță Părintele Porfirie va veni într-o seară să se așeze pe acest scaun”!

«Aceasta este puterea sfinților, a celor ce trăiesc și a celor ce s-au săvîrșit!»³⁰.